

SEVGİLİ İLKYAR

Selda Akyol YILDIRIM

Sevgili İLKYAR,

Üniversitede Topluma Hizmet Uygulamaları dersi aracılığı ile ilk tanıştım sizinle.

Sonra gönüllü oldum ve İLKYAR deposunda görev aldım.

Kitap, kıyafet, mektup paketliyorduk ve paketleme yaparken hiçbirini yere koymazdık, tozlanmasın çocuklarımıza temiz ulaşsın diye.

Çünkü çocuklar bizim geleceğimizdi ve bizim için çok değerliydi.

Üniversite bitince Van'da bir köy okuluna atandım. Aslında gönlümde hep bir köy okulu vardı ve gönlümdeki gerçekleşti. Artık amacım oradaki çocukların hayatına dokunabilmek onlara umut olabilmektir.

İlk atandığımda yaşadığım heyecanı ve mutluluğu kelimelere dökmem. Çünkü orada öğretmen çocuklar için çok bilgili ve değerliydi. Hiç unutmam bir öğrencim geldi yanıma. Annesi "git Fen Bilgisi Öğretmenine sor bu damlayı gözün için kullanabilir miyiz?" diye bana yollamış. Onun gibi kaç öğrencim gelmişti yanıma...

Lojman, okul yan yanaydı. Orada tek gayem çocuklar için bir şeyler yapabilmek, onlarda bilime, fen'e merak uyandırmak ve özellikle okuyup bir meslek sahibi olabilmeleri için elimden gelen çabayı göstermekti.

Ama benim için en önemlisi hayatlarına dokunabilmekti çünkü koşulları çok zor olan öğrencilerim vardı. Düşünsenize okula gelmek için bir öğrencim tepeden iniyor derenin üzerindeki taşlardan geçiyor oradan tekrar yokuş çıkıp servise biniyordu. Hepsi taşımalı okuyordu. Koşullarından bir gün şikayet ettiklerini hatırlamam aksine bazı kız öğrencilerim vardı *"öğretmenim okuyup meslek sahibi olup köyümüze geleceğiz"* derlerdi.

Okulumda eski ansiklopedilerden başka hiç kitap yoktu ve ne yapabilirim diye düşünürken aklıma İLKYAR geldi. Hüseyin Vural hocama ulaşip durumu anlattığımda okuluma kitaplar geldi. O kadar mutlu olmuştum ki çocuklarımın ulaşabileceği kaynaklar vardı artık. Hiç unutmam kitaplar kütüphaneye geldiği gün çocuklar kitapları açıp okumaya başlamıştı ve İLKYAR'ı merak etmeye...

Zaman ilerledikçe soğuklar bastırmıştı. Orada kış erken gelirdi ve nisan ayında bile kar görürdük. O zamanlarda İLKYAR'a yazdığım mektuptan bir kesit vermek istiyorum.

"Ayakkabısı yırtık, üstü yok diye okula bile gelmeyen öğrencilerim varmış...

Sözlerim kifayetsiz kalıyor, donuyorum,

sadece duygularımı anlatan gözyaşlarım kendini ele veriyor...

Meğer neler yaşıyormuş benim daha belki hiç tanımadığım,

görmediğim kocaman yürekli çocuklarım...

Neler hissediyormuş küçücük elleri, kocaman kalpleriyle...

Keşke hepsine ulaşabilsek, hepsinin ellerinden tutabilsek...

Ayakkabının içinde kat kat çorap, patik giymesine rağmen

soğuktan ıslanmış ayaklarını ısıtabilsek, o kocaman yüreklerini ısıtabilsek... "

Yine mektubumun devamından bir kesit...

"Siz hiç cuma günü akşam törende,

her yere buzun, soğuğun hakim olduğu bir yerde,

montsuz, terlikle, lastik ayakkabılarla okula gelen,

gömlekle duran, titreyen,

yanlarına gittiğimde hareket et deyip sırtına dokunduğumda,

'üşümüyoruz öğretmenim merak etmeyin' diyen çocuklar gördünüz mü?

Ben gördüm...

Ben o anda üzerimdeki montumdan, başımdaki bereden utandım...

Önce o titreyen çocuklara, sonra üzerimde montum olmasına rağmen üşümeme kızdım.

Kendime kızdım..."

O zaman o çocukları öyle gördüğümde yine aklıma İLKİYAR gelmişti. Hüseyin hocama ulaşmıştım. Bu sefer okula çocuklara bot, atkı, berelerin olduğu kutular gelmişti. 3 küçük ana sınıfı öğrencisinin bile ayakları ısınmıştı. Kutuyu açtıklarında

"Bunların hepsi benim mi diyen? "

gözleri kocaman sevgiyle bakan öğrencilerim olmuştu.

Yukarıdaki kesitler o kutular çocuklara ulaştığında İLKİYAR'a yazdığım mektuptandı. Hüseyin hocamın yeri, İLKİYAR'ın yeri benim için apayrı olmuştu.

Daha İLKİYAR'la anılarım bitmemişti. Kim derdi ki Ankara'da ODTÜ'de yaz bilim okulu düzenlenecek ve ben Van'dan 4 dört öğrencimle nikahıma bir hafta kala eğitime gideceğim.

Çocuklarımla beraber otobüsle yola çıkmıştık otobüste olan arıza nedeniyle 26 saat sonra ulaşabilmiştik Ankara'ya. Ama aldığımız eğitim, yaşadığımız deneyime değmişti. 1 hafta sonra çocukları Van'a tekrar bırakıp nikahım için Ankara'ya geri dönmüştüm. Şu an düşünüyorum yine olsa yine çocuklarla o yola çıkardım. Çünkü hem çocukların hem de bir öğretmen olarak benim için unutulmaz bir deneyim olmuştu...

Van'dan sonra Kırıkkale'nin ilçesinin bir köy okuluna atandım. Okulum küçük taşımali bir okuldu. Oraya da İLKİYAR sayesinde bir kitaplık kurmuştuk. Aslında en baştan

hikayemi anlatmamın sebebi buydu. İLKYAR 'ı tanıdığım ilk günden beri amaç hep çocuklara ulaşabilmektir. Yardımlarıyla hem çocuklara ulaşıyorlar hem de biz öğretmenleri aslında motive ediyorlardı. Bir öğretmen olarak hep şunu düşünüyordum daha ulaşılacak çok çocuğumuz var... Belki de umut olunabilecek, içindeki cevherin çıkarılmasına yardımcı olunabilecek çocuklar...

Şu anda Kırıkkale'nin Merkez ilçesinin yine taşınmalı küçük bir okulunda çalışıyorum. Benim bir isteğim vardı İLKYAR'dan *"inşallah bir gün bizim okulumuza da gelir etkinlikler yaparsınız"* demiştim. O istek bu okuluma nasip oldu.

O gün Hüseyin Hoca arayıp haber verdiğinde yaşadığım mutluluğu anlatamam. Çocuklarım için çok sevinmiştim. Çünkü kendim de eşimle birlikte İlkyar gönüllüleri Van Gevaş 'a geldiğinde etkinliklere gönüllü olarak katılmıştık. Etkinlikler çocuklar için çok motive ediciydi, günleri çok güzel geçmişti.

Bu etkinliklerin okulumdaki öğrencilere yapılacak olmasını bilmek bile beni motive etmeye yetmişti. Hatta okulumuzda etkinlik olacağını söyleyip İLKYAR'ı anlattığımda, oğlum da kendi okuluna gitmeyip o gün bizim okula gelmişti. Üniversitede tanıdığım İLKYAR'ı şimdi oğlumun biliyor olması ve etkinliklerine katılması benim için bambaşka bir duyuydu...

O gün geldi... Hüseyin Hocam ve ekibi okulumuza geldiler. Yıllar sonra tekrar Hüseyin Hoca ile karşılaşmak çocuklara olan sevgisi, çocuklar için çabası ve bitmek bilmeyen enerjisini görmek çok güzeldi. Aslında benim için çok duygusal bir gündü. Çocukları düşünmesinin yanında öğretmenine verdiği sözü unutmaması, öğretmenlere verdiği değer beni ayrıca duygulandırdı ve gururlandırdı. Sanırım benim için İLKİYAR ve Hüseyin Hoca'nın yerinin bambaşka olduğunu anlatabilmişimdir...

O gün bitmeden öğrencilerimin bazılarının gelip "Öğretmenim iyi ki gelmişler" demesi benim için mutluluk kaynağı olmuştu. Daha sonra derste yapılan etkinlikleri anlatmaları, anlatırken "öğretmenim mektupta gelmelerini istesek tekrar gelirler mi bizim okula?" diye sormaları, o gün gelemeyen öğrencilerin o gün yapılan etkinlikleri merak ettiklerini görmek bana şu cümleyi söyletmişti.

"İyi ki geldiniz,

iyi ki varsınız,

daha nice etkinliklerle

İlkyar'larımıza

ulaşabilmeniz dileklerimle..."

Selda AKYOL YILDIRIM

Fen Bilgisi Öğretmeni